

Den svenska kontantmetoden - en felaktig implementering av mervärdesskattedirektivet som fått till följd att åsyftade förenklingar för mindre företag delvis uteblivit?

1 Sammanfattning

- Mervärdesskattelagens bestämmelse som innebär att den som tillämpar kontantmetoden åläggs att för den sista redovisningsperioden för varje beskattningsår redovisa moms på obetalda fordringar saknar motsvarighet i mervärdesskattedirektivet.
- Ett tänkbart sätt att försöka legitimera detta krav på redovisning i samband med beskattningsårets utgång skulle kunna vara att det utgör ett genomförande av faktureringsmetoden enligt direktivet. Vi menar dock att detta inte är korrekt då den tidpunkt som utlöser redovisning inte är tidpunkten när fakturan har utfärdats utan att det har inträffat ett räkenskapsårsskifte. Direktivet saknar enligt vår mening helt stöd för ett sådant genomförande av faktureringsmetoden.
- Ett annat i teorin tänkbart sätt att försöka legitimera detta krav på redovisning av obetalda fordringar vid räkenskapsårets slut är att hävda att Sverige i praktiken, för en och samma skattskyldig, tillämpar såväl kontantmetoden som faktureringsmetoden samtidigt, men med olika periodicitet. Vi ställer oss synnerligen tveksamma till att medlemsstaterna skulle kunna anses ha rätt att skapa helt egna regler genom att blanda ihop utvalda delar av två olika direktivregler.
- Skyldigheten att redovisa obetalda fordringar vid årets slut innebär ökad administrativ börda då samma faktura kan behöva redovisas vid två eller flera tillfällen. Detta innebär en risk för dubbelredovisning och företagen behöver tillskapa och tillämpa administrativa metoder/kontroller för att ha en möjlighet att hantera momsen korrekt.
- Varken lagtexten eller förarbetena ger något tydligt besked om hur redovisningen av obetalda fordringar vid årets slut ska ske; i enlighet med hanteringen i redovisningen/inkomstbeskattningen eller enligt fordringarnas nominella belopp. Denna osäkerhet är mycket olycklig och innebär tillämpningsproblem.

2 Uppdraget

Enligt nuvarande regler i mervärdesskattelagen föreligger en möjlighet för mindre företag med en omsättning inom landet som uppgår till högst 3 miljoner kronor att redovisa moms enligt en kontantmetod (bokslutsmetoden). Denna metod tillämpas enligt uppgift från Skatteverket i dagsläget av ca 495 000 företag, av totalt ca 1 miljon momsregistrerade företag i Sverige, dvs. av ungefär vartannat momsregistrerat företag. Bokslutsmetoden innebär att den skattskyldige redovisar utgående skatt under den redovisningsperiod där betalning erhålls och ingående skatt under den period då betalning görs.

Den svenska bokslutsmetoden innebär dock inte en renodlad kontantredovisning av moms ("rak kontantmetod"), utan de företag som väljer att tillämpa denna metod måste i den sista redovisningsperioden för varje beskattningsår redovisa moms på obetalda fordringar och skulder som föreligger vid beskattningsårets utgång. Enligt Svenskt Näringsliv innebär detta krav att de åsyftade förenklingarna med bokslutsmetoden till stor del uteblir.

Skeppsbron Skatt har fått i uppdrag av Svenskt Näringsliv att utreda huruvida den svenska inskränkningen av kontantmetoden i samband med årsskiftet står i överensstämmelse med mervärdesskattedirektivets bestämmelser om kontantredovisning av moms och om metoden i dess nuvarande form innebär att åsyftade förenklingar uppnås.

3 Tidpunkt för inbetalning av moms enligt mervärdesskattedirektivet respektive ML

3.1 Mervärdesskattedirektivet

Huvudregeln enligt mervärdesskattedirektivet är att den beskattningsgrundande händelsen inträffar och mervärdesskatt blir utkrävbar vid den tidpunkt då leveransen av varorna eller tillhandahållandet av tjänsterna äger rum (artikel 63). För tillhandahållanden som ger upphov till successiva avräkningar under en viss period samt kontinuerliga leveranser och förskottsbetalningar finns särskilda regler vilka vi avstår från att vidare beröra här.

Av särskilt intresse är artikel 66 i mervärdesskattedirektivet enligt vilken medlemsstaterna med avvikelse från bl.a. artikel 63 får "föreskriva att mervärdesskatten för vissa transaktioner eller vissa kategorier av beskattningsbara personer blir utkrävbar vid någon av följande tidpunkter:

- a) Senast när fakturan utfärdas.
- b) Senast vid mottagandet av betalningen.
- c) Om någon faktura inte har utfärdats, eller om fakturan utfärdas för sent, inom en angiven period från dagen för den beskattningsgrundande händelsen."

För gemenskapsinterna försäljningar av varor och tjänster finns särskild reglering för när skatten är utkrävbar vilken måste tillämpas även av dem som nyttjar kontantmetoden.

Den omständigheten att den beskattningsgrundande händelsen har inträffat och att skatten blir utkrävbar innebär dock inte att skatten omedelbart måste betalas in till skattemyndigheterna utan dessa regler styr endast under vilken period skattskyldigheten inträder. Den närmare tidpunkten för inbetalning av skatten styrs av den av medlemsstaten bestämda periodiciteten för inlämnande av deklARATIONER.

3.2 Mervärdesskattelagen (ML)

I mervärdesskattelagen (1994:200, ML) motsvaras begreppet ”den beskattningsgrundande händelsen” av begreppet ”tidpunkten för skattskyldighetens inträde”, vilken enligt huvudregeln inträder när en vara har levererats eller en tjänst har tillhandahållits.

Mervärdesskattedirektivets begrepp ”mervärdesskattens utkrävbarhet” motsvaras i ML av reglerna om redovisning av moms vilka återfinns i 13 kap. ML.

I fråga om redovisning av utgående moms framgår av 13 kap. 6 § att den utgående momsen som huvudregel ska redovisas i den redovisningsperiod under vilken den som omsätter en vara eller tjänst eller som är skattskyldig för ett förvärv enligt god redovisningssed har bokfört eller borde ha bokfört omsättningen. I fråga om ingående skatt gäller på motsvarande sätt att denna får lyftas när ett förvärv bokförts eller borde ha bokförts enligt god redovisningssed (13 kap. 16 § ML).

På motsvarande sätt som i momsdirektivet finns det undantag från denna huvudregel som gäller förskottsbetalningar respektive företag som inte är bokföringsskyldiga.

Det undantag från regeln som särskilt ska beröras i denna promemoria är emellertid undantaget i 13 kap. 8 § ML enligt vilken utgående skatt får redovisas i den redovisningsperiod under vilken betalning tas emot kontant eller på annat sätt kommer den skattskyldige tillgodo (bokslutsmetoden). För företag som tillämpar bokslutsmetoden gäller i fråga om ingående skatt att denna får lyftas först för den redovisningsperiod under vilken betalning gjorts.

Bokslutsmetoden får endast tillämpas av företag vars sammanlagda årliga omsättning här i landet uppgår till högst 3 miljoner kronor med undantag för företag som omfattas av lagen om årsredovisning i kreditinstitut och värdepappersbolag eller lagen om årsredovisning i försäkringsbolag. Ej heller får bokslutsmetoden tillämpas av finansiella holdingbolag som ska upprätta koncernredovisning. Reglerna om vilka företag som får tillämpa bokslutsmetoden vid redovisning av moms överensstämmer i princip med reglerna angående vilka som får tillämpa ett förenklat årsbokslut.

För de som tillämpar bokslutsmetoden enligt ML och redovisningslagstiftningen föreligger emellertid ett väsentligt undantag från utgångspunkten att redovisning ska ske utifrån betalningstidpunkten och det avser redovisning av fordringar och skulder vid årsskiftet.

Av 13 kap. 8 andra stycket ML framgår nämligen att den som tillämpar bokslutsmetoden vid beskattningsårets utgång ska redovisa moms på samtliga fordringar som är obetalda. Sådan skatt ska således enligt lagen alltid redovisas för den redovisningsperiod under vilken beskattningsåret gått ut.

Såvitt vi kan tolka förarbetena till bestämmelsen (prop. 2005/06:174 s. 30 f) är kravet på redovisning av ”samtliga fordringar” kopplat till motsvarande bokföringsregler och regler för inkomstskatt. Att så är fallet stöds också av Skatteverkets handledning för mervärdesskatt 2011, s. 625, där det anges att eftersom samordning föreligger mellan reglerna för bokföring och redovisnings av mervärdesskatt och det saknas en särskild mervärdesskatterättslig definition av fordringar och skulder, ska den som upprättar ett förenklat årsbokslut tillämpa de principer för fordringar och skulder som framgår av Bokföringsnämndens allmänna råd och vägledning i dessa fall.

Närmare ledning för hur begreppet ska tolkas ges därmed av punkten 6.56 i Bokföringsnämndens allmänna råd, BFNAR 2006:1 avseende förenklat årsbokslut för fysiska personer i vilken bl.a. kan utläsas att kundfordringar ska tas upp till ett belopp som motsvarar vad företaget har fakturerat eller utifrån affärsmässiga skäl borde ha fakturerat och vid räkenskapsårets utgång inte fått betalt för. Kundfordringar får dock inte tas upp till högre belopp än vad de värderas till enligt punkterna 6.57-6.58.

Enligt 6.57 ska ett företag ta upp sina kundfordringar till det belopp som anges i faktura, avtal eller liknande handling inklusive mervärdesskatt. Fordringarna får dock inte tas upp till högre belopp än som på balansdagen kan förväntas komma att betalas.

I 6.58 anges att om det har fattats beslut om konkurs, ackord eller annat förhållande efter årets sista dag, men innan det förenklade årsbokslutet är färdigställt, ska fordringarna tas upp till det belopp som med hänsyn till beslutet kan förväntas komma att betalas.

I fråga om ingående moms för den som tillämpar bokslutsmetoden anges i 13 kap. 18 § ML att avdragsrätt föreligger först under den redovisningsperiod under vilken beskattningsåret gått ut eller under vilken betalning dessförinnan gjorts.

3.3 Diskussioner kring ”rak kontantmetod” i förarbetena

Den nuvarande lydelsen av reglerna om bokslutsmetoden tillkom 2007 i samband med att tillämpningsområdet för denna redovisningsmetod utvidgades till fler företag än tidigare. I den promemoria (Dnr2005/6427) som föregick de nya reglerna om kontantredovisning enligt bokslutsmetoden föreslogs en rak kontantmetod utan krav på särskild redovisning av

obetalda fordringar vid årsskiftet. I promemorian lyfts inte frågan angående redovisning av obetalda fordringar vid årets utgång överhuvudtaget utan detta krav tillkom först i den efterföljande lagrådsremissen.

I den efterföljande propositionen (2005/06:174) hade dock detta förslag till övergång till en ”rak kontantmetod” tagits bort och det föreslogs att bokslutsmetoden även fortsättningsvis skulle innebära att obetalda fordringar skulle behöva redovisas vid årsskiftet.

Regeringen konstaterade i propositionen att enligt 5 kap. 2 § bokföringslagen (1999:1078, BFL) ska vid räkenskapsårets utgång samtliga obetalda fordringar och skulder bokföras. Regeringen konstaterade vidare att vid beräkningen av det skattemässiga resultatet som ligger till grund för inkomstskatten ska hänsyn tas till fordringar och skulder som föreligger vid beskattningsårets utgång. Det föreligger enligt regeringen ett intresse av att det förenklade årsbokslutet kan läggas till grund för inkomstbeskattningen utan några ytterligare justeringar.

Regeringen noterade därvid att om man skulle införa en rak kontantmetod vad avser redovisning av moms skulle det få till följd att två olika redovisningssystem skulle tillämpas, ett system enligt bokföringslagens och inkomstskattelagens regler och ett system enligt mervärdesskattelagens regler. Detta skulle enligt regeringen motverka syftet med Finansdepartementets promemoria som var att samordna reglerna på skatteområdet med de förenklingsregler på redovisningens område som föreslagits i Justitiedepartementets promemoria om användandet av en kontantmetod i den löpande bokföringen.

Av denna anledning bestämde sig regeringen för att ”samma principer för redovisning av fordringar och skulder vid årets slut bör gälla för såväl den löpande bokföringen som vid beräkningen av det skattemässiga resultatet för inkomstskatt och för redovisning av moms”. Detta innebar enligt regeringen dessutom en möjlighet för kontrollmyndigheten att stämma av mot redovisningen vilket kunde förhindra skatteundandragande.

4 Är den svenska bokslutsmetoden förenlig med mervärdesskattedirektivet

4.1 Finns det stöd i direktivet?

Den svenska bokslutsmetoden bygger som nämnts ovan på artikel 66 punkten b i mervärdesskattedirektivet enligt vilken medlemsstaterna får anse att skatten blir utkrävbar senast vid betalningen. I fråga om årets sista redovisningsperiod (sista kvartal eller månad) tillämpas dock inte denna kontantmetod utan den skattskyldige ska under denna period utöver erhållna betalningar redovisa moms på obetalda fordringar.

För ett företag som väljer att tillämpa bokslutsmetoden och som redovisar moms oftare än helårsvis gäller således att det för redovisningsperioderna under årets första tre kvartal (eller första elva månader) endast behöver redovisa moms på de leveranser eller tillhandahållanden där betalning har erhållits men att det i fråga om årets sista kvartal ska redovisa moms även för de leveranser där faktura har utfärdats utan att betalning erhållits.

Den första frågan som behöver analyseras är om det finns något stöd i direktivet för den redovisningsmetod som den som tillämpar bokslutsmetoden är ålagd att tillämpa under årets sista redovisningsperiod (eller enda redovisningsperiod för dem som redovisar moms årsvis)? En underordnad fråga är här om det är tillåtet för medlemsstaterna att för samma skattskyldig kombinera kontantmetoden med en annan metod? Vidare kan man diskutera om det är tillåtet att tillämpa olika redovisningsmetoder för olika redovisningsperioder och tillämpa flera parallella redovisningsperioder för en och samma skattskyldig?

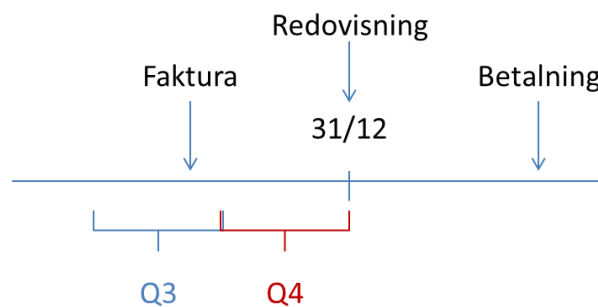
Det kan inledningsvis konstateras kravet på redovisning av fordringar vid årets utgång inte har någon motsvarighet i artikel 66 i direktivet. I Mervärdesskatteutredningens betänkande 2002:74, Mervärdesskatt i ett EG-rättsligt perspektiv s. 530, konstateras tvärtom att direktivet snarare ger stöd för en löpande avräkning av ingående och utgående mervärdesskatt utan några egentliga justeringar vid redovisningsperiodens slut.

För att hävda att bokslutsmetoden har stöd i direktivet måste man således enligt vår mening via tolkning av befintliga regler hävda att denna är tillåten enligt direktivet samt dessutom hävda att det är förenligt med EU-rätten att göra en dylik tolkning.

Det skulle inledningsvis kunna hävdas att skyldigheten att redovisa fordringar vid årsskiftet har likheter med fakturadatummetoden, enligt artikel 66 punkt a, eftersom obetalda

fordringar vid årets utgång till stor del motsvaras av utfärdade fakturor vid årets utgång.¹ Då har man emellertid enligt vår mening inte beaktat vad som egentligen styr redovisningsskyldighetens inträde vid en tillämpning av bokslutsmetoden.

Om exempelvis en faktura utfärdad i september är obetald den sista december innebär bokslutsmetoden att momsen ska redovisas i den sista redovisningsperioden för aktuellt år. En tillämpning av fakturadatummetoden (eller för den del god redovisningssed) skulle tveklöst ha inneburit att momsen skulle ha redovisats i momsdeklarationen för september eller för det tredje kvartalet.

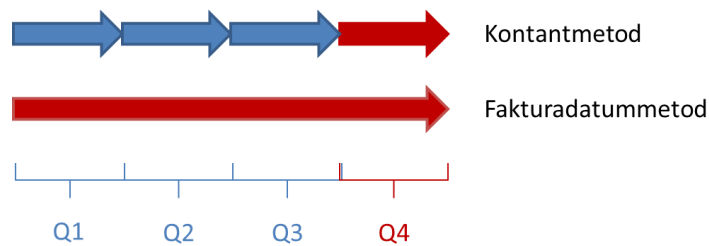
Att man begär att momsen ska redovisas i december eller det fjärde kvartalet kan således varken knytas till tidpunkten då fakturan utfärdats (eller bokförts) eller tidpunkten då betalning erhållits. Den tidpunkt som styr redovisningsskyldighetens inträde är istället att räkenskapsåret går till ända. Detta är inte en tidpunkt som anges i direktivet och vi kan inte se att användandet av denna tidpunkt är förenlig med direktivets lydelse oavsett hur man tolkar detta.

Enligt vår mening anger direktivet klart vilka alternativ som står till buds och skäl till detta hade saknats om medlemsstaterna hade haft möjlighet att fritt välja tidpunkt för när momsen ska redovisas.

¹ Jfr Mervärdesskatteutredningens betänkande 2002:74, Mervärdesskatt i ett EG-rättsligt perspektiv s. 583 där det konstateras att kravet i bokföringen på att obetalda fordringar och skulder vid årets utgång skall bokföras i praktiken innebär att de som tillämpar bokslutsmetoden vid räkenskapsårets slut skall redovisa enligt faktureringsmetoden (enligt bokföringslagstiftningen).

För att man ska kunna anse att bokslutsmetoden är förenlig med de alternativ som direktivet stipulerar måste man enligt vår mening hävda att ett företag som tillämpar bokslutsmetoden och redovisar moms i skattedeklarationen tillämpar två olika parallella redovisningsperioder för vilka olika tidpunkter för redovisning används.

Enligt detta synsätt tillämpas dels redovisning enligt kontantmetoden enligt artikel 66 punkten b i direktivet, med antingen månadsvis eller kvartalsvis periodicitet, dels redovisning enligt en modifierad fakturadatummetod (enligt god redovisningssed) med årsvis periodicitet.

Trots att företaget t.ex. har lämnat in skattedeklarationer för årets tre första kvartal tvingas företaget i det sista kvartalet att, utöver under kvartalet erhållna betalningar, beakta händelser, fakturering, under hela året, dvs. även för de redovisningsperioder för vilka redovisning redan skett. Vi ställer oss synnerligen tveksamma till om en sådan ordning som i praktiken innebär att en tillämpning av dubbla parallella redovisningsperioder, kan anses förenlig med direktivet.

Om det skulle föreligga en sådan rätt för medlemsstaterna att skapa helt egna regler genom att blanda fritt bland olika direktivbestämmelser skulle ett stort antal icke avsedda valmöjligheter tillskapas, vilket vi menar inte kan ha varit gemenskapslagstiftaren avsikt. Vi ser därför att ett dylikt synsätt i bästa fall får anses utgöra en fiktiv motivering till gällande regler och som i så fall syftar till att kringgå direktivets ordalydelse.

Om vi antar att det skulle vara förenligt med direktivet att tillämpa en redovisningsmetod som beaktar såväl betalningen som faktureringen enligt bokslutsmetodens modell är frågan om man överhuvudtaget kan kombinera båda tidpunkterna avseende en och samma skattskyldig och avseende en och samma transaktion.

Det kan konstateras att ordalydelsen i artikel 66 tillåter medlemsstaterna att för vissa transaktioner eller vissa kategorier av beskattningsbara personer anse att skatten blir utkrävbar ”vid någon av följande tidpunkter” (eng ”one of the following times”).

Vid en bokstavlig tolkning av artikeln skulle enligt begreppet ”vid någon av följande tidpunkter” kunna tolkas på så sätt att medlemsstaterna endast äger rätt att för de kategorier av personer som ska omfattas av bestämmelsen tillämpa en av de tre redovisningsmetoderna. En sådan tolkning motsägs dock av det faktum att ett land som väljer faktureringsmetoden enligt artikel 66 punkten a helt klart också har rätt att tillämpa punkten c i samma artikel, vilken ger medlemsstaten rätt att kräva in skatt efter en viss tid om faktura inte har utfärdats.

Punkten c får dock ses som en kompletteringsregel till punkten a eftersom den kopplar till att en faktura inte utfärdas. Bokslutsmetoden bygger dock på att faktura utfärdats men betalning inte skett och punkten c ger inte motsvarande möjlighet att ange att momsen ska redovisas trots att betalning inte skett.

Den aktuella frågeställningen berörs till viss del i EU domstolens dom i målet C-144/94, *Italitica*, där EU-domstolen bl.a. uttalar att när en medlemsstat beslutar att utnyttja fakturadatummetoden (artikel 66 punkten a) har medlemsstaten enligt punkten c möjlighet att föreskriva att skatt kan tas ut ”om någon faktura inte har utfärdats, eller om faktura utfärdas för sent, inom en angiven period från dagen för den beskattningsgrundande händelsen.”

EU-domstolen konstaterar dock att det inte finns någon sådan komplementregel till kontantmetoden enligt artikel 66 punkten b och att något behov av en sådan regel ej heller föreligger. Att en sådan möjlighet inte har föreskrivits när en medlemsstat beslutar att utnyttja det avsteg som anges i andra strecksatsen beror enligt EU-domstolen på det faktum att gemenskapslagstiftaren har ansett att den ekonomiska aktörens intresse av att erhålla ersättning för den tillhandahållna tjänsten är tillräckligt för att betalningen av tjänsten ska ske snabbt.

Det bör i sammanhanget framhållas att nämnda möjlighet till kontantredovisning har tillkommit i syfte att erbjuda företagen inom EU en möjlighet till förenklad redovisning av moms. Att under sådana förhållanden ändå – såsom är fallet i Sverige – tillskapa en egen komplementregel till kontantmetoden är enligt vår mening inte förenligt vare sig med direktivets syfte eller dess ordalydelse.

4.2 Är en rak kontantmetod enklare att tillämpa en bokslutsmetoden?

Ett viktigt syfte med kontantmetoden, vid sidan om att befria företag från en betungande likviditetsbelastning, är som framgår ovan rimligen även att underlätta redovisningen av moms för berörda företag. Enligt vår mening råder det ingen tvekan om att en rak kontantmetod, där man inte redovisar moms på utestående fordringar och skulder vid bokslutet, skulle bli väsentligt enklare att tillämpa i praktiken än den idag gällande bokslutsmetoden.

Bokslutsmetoden i dess nuvarande form är enligt vår mening mycket svår att tillämpa såväl i teorin som i praktiken. Det kan t.ex. enligt vår mening diskuteras hur den moms som ska redovisas på obetalda fordringar vid räkenskapsårets utgång faktiskt ska beräknas.

Som framgår ovan tolkar vi förarbetena till den nuvarande bokslutsmetoden i ML (prop. 2005/06:174 s 30f) som att i vart fall den som tillämpar ett förenklat årsbokslut ska redovisa utgående moms på obetalda fordringar vid räkenskapsårsskifte utifrån gällande redovisningsregler. Vår tolkning är att detta rimligen innebär att fordringar ska tas upp till det värde som förväntas komma att betalas, dvs. inte fordringens nominella belopp, jfr t.ex. BFNAR 2006:1 som tillämpas för fysiker med förenklat årsbokslut.

Detta innebär att om ett företag vid året slut endast beräknar att 50 procent av fordran enligt fakturan kommer att betalas ska endast 50 procent av den moms som angivits i fakturan redovisas. När sedan betalning erhålls måste företaget hålla reda på hur stor del av fakturan som man redovisat momsen för i samband med årsskiftet för att kunna redovisa en korrekt slutlig moms. Om mer pengar flyter in än vad som redovisats vid årsskiftet lär företaget behöva redovisa denna moms när betalning erhålls. I dessa fall kommer således samma faktura att initialt omfattas av kontantmetoden men vid årets slut tillämpas årsskiftesregeln för att kontantmetoden sedan återigen ska tillämpas vid betalning. För att vara regler som vänder sig mot de mindre företagen kan de inte anses särskilt enkla att tillämpa i praktiken.

Om det skulle visa sig att kunden, t.ex. pga. konkurs, betalar mindre än vad som redovisats i samband med årsskiftet, ska företaget i den ordning som gäller för utgående skatt minska den utgående skatten, jfr 13 kap. 24 § ML. Ändringen av momsen ska dock, enligt 13 kap. 25 § ML, göras i den redovisningsperiod som kundförlusten bokförts eller borde ha bokförts. Här får vi ytterligare en ny utgångspunkt för när redovisning ska ske – god redovisningssed. Vi ställer oss frågande till om detta varit lagstiftarens avsikt.

Såvitt vi kan se måste, om ovanstående tolkning är korrekt, god redovisningssed tillämpas avseende värdering av fordringar i samband med årsskiftet även för företag som inte tillämpar förenklat årsbokslut (men som tillämpar bokslutsmetoden för redovisning av moms).

En alternativ tolkning är att alla fordringar som föreligger vid räkenskapsårets slut ska tas upp till sina nominella belopp, dvs. att en strikt koppling till redovisningen inte upprätthålls. Denna tolkning innebär att man vid betalning endast måste hålla reda på om fakturan beaktades vid bokslutet eller inte. Man behöver således inte beakta hur stor de av fakturan som togs med men problematiken att god redovisningssed styr vid eventuella kundförluster gäller även vid denna tolkning.

Om detta är den korrekta tolkningen kan man konstatera att anledningen till att man inte införde en rak kontantmetod redan 2007 synes vila på felaktiga förutsättningar eftersom hanteringen i redovisningen under sådana förhållanden avviker från momsredovisningen.

Det kan dock samtidigt konstateras att det i SkatteverketsHandledning för mervärdesskatt saknas tydlig information om man kan utgå från vad som redovisas enligt redovisningsreglerna och vissa uttalanden indikerar snarast för att fakturor ska tas upp till sina nominella belopp. Det är enligt vår mening tveksamt om man som företag vågar bygga sin redovisning endast på vaga uttalanden i förarbetena som inte ledde till någon egentlig lagändring i aktuellt avseende. Rättsläget är således enligt vår mening oklart vilket naturligtvis inte underlättar tillämpningen för de, oftast mindre företag, som tillämpar bokslutsmetoden.

En rak kontantmetod innebär visserligen en frikoppling från redovisningen men det finns redan idag ett antal situationer där koppling till hanteringen i redovisningen saknas. En rak kontantmetod innebär att man i stort sett alltid redovisar momsen när betalning erhållits, vilket innebär att behov saknas att hålla reda på hur fakturorna hanterats vid bokslut och nedskrivning pga. kundförlust aktualiseras inte eftersom man bara redovisar moms på vad man får betalt.

Sammanfattningsvis menar vi att en rak kontantmetod innebär att den osäkerhet som idag föreligger avseende hur reglerna ska tolkas undanröjs samt att reglerna blir väsentligt enklare att tillämpa. Eftersom momsen inte hanteras vid bokslutet innebär en rak kontantmetod dessutom fortsatt att hanteringen vid bokslut blir enhetlig.

Stockholm dag som ovan

Skeppsbron Skatt

Mats Holmlund

Fredrik Mattsson